

ρητῶς εἰς τὸν ἄνδρα τὸ δικαίωμα νὰ κοιμηθῇ τὸν αἰώνιον ὕπνον μετὰ τῆς γυναικὸς του, συνεπῶς καὶ μετὰ τῶν τριῶν γυναικῶν του, ἔαν τυχὸν τρεῖς νυμφευθεῖς θάψῃ κατὰ σειρὰν καὶ τὰς τρεῖς εἰς τὸ ἰδικόν του Μαυσωλεῖον ὃ τρισυπόστατος χῆρος.

Καίτοι θριαμβεύων ὁ Δημάκης, ἀνελογίζετο μετὰ πικρίας, ὅτι κατὰ τὴν συζυγικὴν του διάστασιν ὁ νόμος δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν Θεανῶ ὄχι εἰς διαρκῆ, ἀλλ' οὐδὲ εἰς μιᾶς νυκτὸς συνοίκησιν. Καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ μελαγχολικὸν συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι λύουν τὰ ζητήματα τῆς αἰωνιότητος πολὺ εὐκολώτερα παρὰ τὰ ζητήματα τῆς προσκαιροῦ ζωῆς.

IX

Πρῶταν τινὰ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυμβίου μαρμάρου ἀνεγινώσκειτο τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα συντεθὲν παρ' ἀγνώστου :

Καὶ νεκρὰν μὲ τυραννεῖ ὁ ἀπαίσιος Δημάκης,
Δὲν ἀφίνει τὸ κορμί μου
Στὸν Βενθύλον μου κοντὰ νὰ ταφῇ καὶ στὸ παιδί μου,
Κ' ἐδῶ θέλει, ἐδῶ νὰ τό'χη.
Μετὰ γάμον εὐτυχή, ὄχι ἄλλον γάμον, ὄχι,
Ὅχι, ὄχι, μυριάκις.

Ὅταν τὸ ἀνέγνωσεν ὁ Δημάκης, ἐνόμισεν ὅτι διὰ ταρταρείου σάλπιγγος βροντοφωνεῖται μία αἰωνία κατάρρα δι' αὐτόν, καὶ ἔν παραγγέλμα αἰωνίως ἀληθὲς δι' ὅλους. Διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἐκ τῆς κατάρρας, ἔσπευσεν ἐκουσίως νὰ μετακομίσῃ τὴν νεκρὰν εἰς τὸν τάφον τοῦ Βενθύλου.

[Ἐν Κων/πόλει]

ΓΕΩΡΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Η Ι Δ Ε Α

ΔΕΝ εἶμαι ἐγὼ ποῦ ἀναστενάζω,
ὃ δουλευτῆς,
δὲν εἶμαι ἐγὼ ποῦ αἱματοστάζω,
ὃ χτίστης.

Ἐοὺ εἶσαι, Ἰδέα, ποῦ τὴ σημαία κρατεῖς
μιᾶς λιθορριμμένης Πίστης.

Κ' εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἡ σκλάβα σου, ἡ πιστὴ σου,
ἔσένα τῆς ἀθάνατης δουλεύτρας,
ὅπου μερόνυχτα γκρομενᾶ μαζί σου
βωμοὺς καὶ εἴδωλα θρησκείας ψεύτρας.

ΧΡ. ΒΑΣΙΛΑΚΑΚΗΣ